

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Τ' ΑΓΚΑΘΙΑ ΤΗΣ ΛΕΜΟΝΙΑΣ

Γύρω από ένα σπιτάκι μοναχικό, στά ριζά του Κάστρου, γραφικό, με την πλατύφυλλη σκαιά του, τις γαριφαλίδες και τα γεράνια του, γινόταν, από καιρό τώρα, κρηφός και άγριος έρωτικός αγώνας.

Τό σπιτάκι ήταν της Λεμονιάς, της χήρας τού Σταυμένου τού μυναδόρου, που σκοτώθηκε από φορνέλο και την άφησε νιά, τριαντάρα άκοιμη και δροσερή σαν τó νερό τού Κεφαλαριού. Στην άρχη, ή μικροχήρα βάλθηκε νά ξενοδουλέη σέ μιá φάμπρικα, μá γρήγορα βροδθηκε και τá παρήτησε. «Ωχ, αδερφέ, νά είσαι χήρα, λέντεση σάν τó παιδί, νά κάνουν οι άντρες γαριδά τó μπί τούς στο πέρασι σου, κ' έου νά πής νά θάδης τά νιάτα σου, γιά ένα εικοσιπεντάχρονο νεροδούλι, μέσο στις οδοές και στά γυνέιατα ; Ούταν, αλήθεια, κοίμα.

Ψηλόκορη, σπαράτη, με νιάτα κρωσάτα και μπριουλιά, με μιάν ελιά τοσχαλίτη στο δεξί μάγουλο, ήταν σπαραγμός νά τις αντίκειες καρδιές. «Όπως άλλοτε στην ποδιά της Μαρίας της Πενταγυπίσσης, έτσι και τώρα σ' » Άγριος τá παλληκάρια ήταν έτοιμοι νά κόυουν τó λαμό τούς γιά τó χατήρι της Λεμονιάς. Τά αϊνιάτα βράζανε ξαναμμένα στην άντεκρηνή ταβέρνα, που είχε ύπόστεγο καλαμοσκέλατο απόδο, κρωσάτα Άρωμαγίτικο, μπαχλαμάκια και σηματούλα με τόν Κολοσσόνη, κόκκινη, νά ξεροσέη από αίμα, νά τήνε βλέπουνε οι μπικρήδες και νάχρονται.

Η Λεμονιά καθότανε κρηφά, στο χαμηλό πεζούλι, άνάμεσα στά μωριστικά της, και καλάμπε διαά τις γυνέιατα. Καλάμπε και σιγοταγογούδοσε—όσο νοί... Τόια χρόνια τόσα χήρα, κ' είχε ριζέι τά μαύρα πίσω. Τι ; Οι πεθαμένοι με τούς πεθαμένους, και σόνουν πιά οι έγνοιες και τά βόσανα... Κάι παύον, ψηλότερ' από τή Χώρα, ό άγέρως φάσαγε πεντακάθαρος, τ' άγιοπεριότερα κρηφώνταν και κάνανε τούς έρωτές τους, και ή Λεμονιά τούς διωξέι της... «Από τήν περασμένη Λαμτήρη, ή άμορφοχίρα τής νήσε με τó Λεωνίδα τó Σαββατιανό, ένα άροζοντό-πολο, έπάνω στον πρώτον άνδρ τής νότης του. Ο Λεωνίδας ήταν τó στεργουπόλι τού Χορήστου τού Σαββατιανού, παρληή και χτηματία με τ' όνομα. Αμπέλια και σπαράτες, μαγαζιά κ' άρωμαστήρια και τó μισόν Άγλαδοάκιο νά τόνε κρατάη σέ έποδρες.

Ο Λεωνής του, λοιπόν, μεγάλανε σέ γυνέιατα και πανηγύρια, κρηφώπε στο βάλτο, Ξημερονότανε με τά βιολιά και χαρότανε τις δωρεές και τά νιάτα της Λεμονιάς, κεί παύον, στο σπιτάκι τού Κάστρου. Ζοή και ζόττα. Ο πατέρας του τ'έξερε όλ' αυτά και τού φανότανε παθάρενο πός τó παιδί του αυτό βγήκε τέτοιο. Ξέχωρε από τ' άλλα ετά γνωστικά, βοέ β. Είχε τó μεγάλο του, τó Γιωργή, που κρατούσε τή φάμπρικα τής κονοφόρας, τó Μιζάλλι, που ήταν έπιλορας με τ' όνομα, τόν Όρεσίαν του, που σπούδαζε γιατρέδι στή Γερμανία, τά δυό κρηφίσια —τήν Άντιγόνη και τήν Κατίγχο—που είχε νά κέρη όλο τ' Άγριος με τήν άξιοσίτη τους' και μόνος αϊτόσνος ό Λιωνής, βγήκε σάστος.

Ότε τó Γυμνάσιο νά τελειώση θέλησε, ούτε στις δουλειές τους νά μη. Γλεντοκόπι. Και νά τόια ποί... «Αι, ποτέι πιά νά πάρη τέλος αυτή ή ιστορία με τή Λεμονιά, είτε μέσα του ό γέρος, καταστονώντας τó σφέδιό του.

Μιά μέρα τούδαε σέ πράξη ; Ντύθη-κε καλά, έπισημο, πήρε τή μαργαριτα, και σά γέρος, κοποσάτες, που ήταν άκόμη, άνηφρώσε κατά τόν Άρδα-νιτουαγαλιό. Η Λεμονιά, βρέποντας τó Σαββατιανό ν' άνεβαήνη τó καλντιριό, άπόρησε :

—Μα! ό γέρος ; είτε μέσα της. Τι νά γυρέη τάχα ;

—Γιά σένα ήρθα, κρηά μου, είτε ό χτηματίας, ναπτενόντας τήν άπορία της. Έσένα γυρέω.

—Άν ήρθες γιά καλό, μονομούρισε κρηή, καλώς έκόπασες...

—Γιά καλό, βέβαια !... γιά καλό τού γυιό μου, που τόν ξεμιάλισε και τόν έκανε μπικρήτη !

Όθώσε ή χήρα τού μυναδόρου, τά μάτια της άστραφαν. Αδότης της τάλεγε αυτά ; «Ήθε στί σπύι τις νά τήνε βόρησ ; Α, όια κ' ό-λα ! Η Λεμονιά φοβέρες, δέ σπράννε. Αδτή γνόρισε κ' άλλους πύ φορνέζους.

—Βάρδα φορνέλο, γέρο ; και σέ τά μάζ δέν περνάν αυτά !... Γώ δέν φοβήθηκα κών και κών ! Μήτε τόν άντρα μου, τó Σταυμένο, που έ-τόρζε ή γής κ' ό τόπος... Άκου, λέει. Έκανα τó γυιό του υπερατάη !

Και δέ μου τó κρωσάτης, που σου τόνε μάζεφα από τις ταβέρνες και τά ρεμπελιά ;... (Και μαλακώτερα ;) Αι! είναι από ένα άσπτημα, καυέ-μειε μπικρηά, από ένα...μερόα, νά ποίμε, άλλωώς τί σπέρφο έχω ; Μένε με παρακαλούνε κών και κών... λεβέντες, παλληκάρια !...

Ο πολύξερος γέροντας τήν άφηνε νά λέη, νά λέη, νά ξεθυμάνη, παινώντας ήσυχά τó κομπολόι του. Κ' έτα τούσε πός ήθε ή κατά-έλλη σπρηή, πήρε ένα κομπολόηρο, τάχα παινέζό ήρος, και τής μή-λορε όσοε έπάνω-ζάτω ό πατέρας τού Άριάνδου Ντιβιά στην Κυ-ρία με τας Κωελίας :

—Άκου, κόρη μου, άκου, Λεμονιά... Έγώ είμαι ένας πατέρας, έχω κρηφίσια νά παινέρωσ, έχω φαιλιά νά διαφεντέρω... πούληρη... Αι-τή η...σέση σου με τó γυιό μου μάζ έμωδνει... ποδή μάστα !...

Και τής μήλορε ήσυχά, γνωστικά, και γιά τó δικό της τó σπέρφο. Α-λήθεια, τί είχε νά περιμένη, γυναίκα πάνω στά νιάτα της, από ένα πα-λιόπαδο κει, από τó Λιωνή, που ήταν τó μυαλό του τριού δεκαρόνε ά-νεμοδοτήρα ; Πού δέν ήταν έκοιμο χρονό άκόμη ; Νά τήν πάρη γυναί-κα του ; Μά ήταν νά γελιά κρηές ; Αϊτός, γυιό μου, όποι ιδή κρηφίσι, νά νοκοκροστούλα είναι, νά άρωγάτσα, νά στή Χώρα, νά σ' ανπέλια, δά της ρεχτή. Σε όλες τάξει λαγοίς με πεταχόλια. Και κρηή την, δια, τήν έχει κρηί σης ταβέρνες και στο Γυαλή-Καφενέ. «Ξέρεις τί λέει ; Τούτο και τ' άλλο...»

Κ' ό πονηρός πατέρας τής διηγήθηκε, έτοι στί πατατά, μέσε-ά-κρες, δυό-τορία από τ' άπόκρηφα τού έρωτός τους, που έκαναν τή Λε-μονιά νά σκελιάση από τó κακό της.

—Βοέ τόν άπιο ; είτε ή χήρα... Βοέ τó πικαιτέση !

—Τόν παλιό Λεωνίδα μου' λέε εμένα ; παραδέχτηκε τόχατες ό γέ-ρος. Είναι κορυζός, παιδί μου, γιά δέσημο.

—Έννοια σου και θά στόνε σπρηίσιω γώ ! Θά τού κλεισω τήν πόρτα κατόντοια !... Άκούε; έχει νά κρηφίτα και νά λέη... νά με κρηή σερ-γούνη !...

Τήν ίδια νύχτα, μεσάνυχτα και με κρηφάρι, μέσα στή σγαλιά τής άπόμει-σης γειτονιάς, άκουστρη ένας γιαρές ν' άνεβαήνη ψηλοκρηφιστός κατά τó σπιτάκι τής άμορφοχίρας. Ήταν ό Λιωνής, που άνήξερος πήρανε στήν κα-λή του. Έγούτανε κρησπομένος, κρη-κομμένος, τραγοδόντας έναν Άρωμαγί-τιο καβά :

Στήν παραπάνω γειτονιά, μοσκοβολάει μιá λειμονιά, πάχει λειμόνια δίφορα, κανέλλα και γαρυφάλια !...

Άχ, λειμονιά με τ' άνθια σου, τά φύλλα και τ' άγκάθια σου...

—Τώρα δέν τά ιδής τ' άγκάθια μου, πικαιτέση ! Έλεγε μέσα της ή χήρα. Τού-

να θα σου δείξω γοί !..

Φιλοντας ο Λιονής στο μικρό πλάτωμα, που ήταν το σπίτι της Λεμονιάς, εστάθησε. πήρε ανάσα, κ' έπειτα ήθελε και χέριστος την πόρτα της, συνθηματικά, όπως πάντα. Η Λεμονιά έβραζε από μέσα της, μη δέν έλεγε τίποτα. Πεσμένη στο χρεβάτι της, μισόγυμνη, ιδρωμένη από πάλιν από τη φούρα της παρά από τη ζέση, τον άφηνε να χτυπάει ανεφώς. «Ναι, στού κομπού την πόρτα τ'...»

Στό τέλος, ο Λιονής βάρησε να βροντάει πιο δυνατά, με γροθίες. — Άνοιξε, Λεμονιάάά !.. Λεμονιούσααα !.. Βούρρα !.. Η Λεμονιά άνοιξε, μά όχι την πόρτα : άνοιξε τό παράθυρο, άνοιξε με δύο της χέρια και φασέλιωσε τό Λιονή. « Όρος, γουρούνη της λάσπης !.. Αυτό ήταν τό προέλιόντι. Κι' άμείως άκολούθησε τό κρεσέντο, σέ άλλους τούτς τόνους της 'Αργεΐτικης σκάλας. Στό τέλος τόνε φοβέρισε πώς θά βγή έξω να τόνε πάρη με τό τσικρόνια... Κι' ο Λιονής άναγκάστηκε υποχωρώνοντας να πάρη τό βρεμένα του γιά την πατριζή κατοικία, λέγοντας :

— Θά της περάση... Χίρα είναι, θά της περάση... *

Μά η Λεμονιά είχε πάρει κόλας την άπόφαση της. Πάει πιά, κότρη η κλάση ! 'Όχι μόνο δέ θά δεχότανε πιά σπίτι της κείνο τό μικρού-Λιονή, μά γούργου αδύσασε άλλου φίλου. Δέ δυσκολέιτρεκε μάλατα να τον άναλέξη άπόφως.

— Θά πάω τό Λευτέρη τόν Κοττιά, σκέφτηκε. Ναι, αυτός είναι άλλους σοβαρός και... γερουλάνιος. Έχει τήσον ζωρού ο άνθρωπος που με παρακαλάει... Στό διάλο τό παιδαρέλια !.. Από αβίρο κιάλας.

Και γέγοντας από τό άλλο πλευρού, άποκοιμήθηκε.

Αποπών, έδω που τό λέμε, δέν ήταν ζωρή η προτίμησι της Λεμονιάς. 'Ο Λευτέρης ο Κοττίας δέν ήταν βέβαια, νέος, δέν ήταν άγροτικόσολο. Είχε τό χρονάκι του—σαραντάτης κ' άπόδου. Μά ήταν ζωρός δουλειάνης, σιδεραγωγός, που έπιανε τη βραδιά κ' έταίριζε ή γής, σαν τόν άλλου, τό σαρμαζιένο... Καλά τούλεγε ή Λεμονιά : 'Ο Κοττίας είχε τόσον ζωρού που την έφερε βόλτα και ζωατρώρισε και δέν άπελιπότανε. Και τί δέν έκανε γιά δαυτή ! Νά, τις προάλλες δέν πήγε γιά ζωτήρι της στό νερού, στό σμύτανο, και βοιτήχτηκε ως στη μέση ο άνθρωπος, κ' έπιανε μια χελωνάνα, και της την έπληξε πεσούσι :

Άλήθεια, κείνο τό δειλιό, όσοι ζωούσταν στην ταβέρνα, είδαν τί άζίζιζε ο έρωτας ενός γούρτου : 'Ο Λευτέρης ο Κοττίας ήθελε ζωατρώρισε, με τη χελωνάνα ζωατρώριμένη από τόν ζωρού του δεξιού του χερσιού, με βορζουλό και στην ίδια φούρτα ζωατρώρισε δύο μεγάλα λεμόνια, γιά τη σάλτου ! Είπε του ζωύλιτα και τούβάλε τό τραπέζιου τόν ζωού στο σπανά της Λεμονιάς, έρωτα στο πεζούλι της. Κι' άρσισε ξανά να τηνε διαβάξη, σαν πάντα, να πάρη, λέει, τό σπανά νεζέ, να τόνε ζωατρώριση, με λαδοέλινο, και να τόνε φανε κωζέ, που αυτός γιά την άγάπη της είχε ζωάει ως τό νερού με στό βορζουλό. Τότες, ή Λεμονιά τούζε πει :

— Άδικα ζάνεις τό λόγια σου, μίστρο-Λευτέρη. Κι' από χελωνάνα και τέτοια δέν ζωατρώρισε έμεές !..

—Βέβαια, έσένα σ' άρέσουν τό βουζανιάδου, θέμισσε ο γούρτος, ζωούστας τι χελωνάνα.

—Τά βουζανιάδου κ' άρέσουν και λόγου δέ σου δίνο ! 'Όρίστε μας !.. Και ζωατρώρισε την ζωατρώριση της, άποτρωβήχτηκε μέσα, βροντώντας τόν πόρτα...

—Είπε τήνονε τότες. Μά τώρα πιά ή Λεμονιά είχε βάνει γνώση και δέ θέανε τό ίδιου... Κ' έπειτα, πούς ξέρεσι... κείνος ο σαρμαζιένης πλοηί γύζε και ζωατρώρισε σποτο παραπάνου. Μη δέ γίνονται τόσα και τόσα !.. *

Όταν ο Λεονιδιάς ο Σαββατιανός έβραζε πώς ή Λεμονιά τάρταίριζε με τό γούρτο, πήγε να βορζουλή από τη ζήλια του. Η ζωατρώριση τόν έπιανε δυνατά. «Μωρέ, θάν τούτς ζωρού και τούτς δύο ζωούστανος !.. Έλεγε μέσα του.

Ο Λεονιδιάς άφηνε να προέσουν νερωζες ήμερες, και πήγε στό γούτο τόν Κιστρού, στον έλαιόνα. Έπει, μίτρεσε φουγίνα, ξερογάδα, άφάνε σπορού, και ζωατρώρισε στό ζωατρώριση, ζωατρώρισε, ως που να νεγυθούση, πίνοντας τούτσορο από τό παρούου του με ζωατρώριση την έδωδισή του. Κείνη ή μέρα ήταν στό τέλος του 'Οχτώδου, πλοαζιόνη τόν Άγιόν Άναγούρου.

Νέχτωση, περνούσαν οι ώρες, ήρθαν τά μεσάνυχτα...

Ο Λιονής πήρε μια άγυαλιά άφάνε και τις ζωατρώρισε στό μοναχού σπανά της ζήρας. Έρημιά εκεί, νεκρά. Η άντιζουρή ταβέρνα θεολέιστη. Φανάρια κ' δέν ήταν. Σωτάδι... 'Ο Λιονής έσώρισε τις άφάνε στην έρλένια πόρτα της ζήρας. Έπειτα, άλαφοπατόνα, πήγε κ' έφερε ξερογάδα, θινάρα, ζωατρώριση, σπορούς-σπορούς, Κι' άλλα τάβραζε ολόγυρα στό σπίτι, άλλα στό ζωατρώριση, στό πλοαζιόνη, παντού, κ' άλλα στην πόρτα μπροστά. Ένεργούσε σαν κλέφτης, με ζωατρώριση.

Σέ μια στιγμή έβαλε αυτό σέ μια ζωατρώριση τό παραθύρου και νόμισε πώς άφανσε ζωατρώριση, μά δέν ήταν... Μονάχα ένα διαλό ζωατρώριση. Τό ένα τούζερε αυτός, ήταν της Λεμονιάς, μά τούλλο, τό ζωούρο, που έκανε σά φουερού :

—Ρουζαλίστε, έ ; είπε μέσα του ο Λιονής, τούρα θά ίδιτε ! Και τρώβοντας ένα σπύρο, έβαλε φούο. Οι άφάνες πήραν φωτιά, τρώβανε, φουόντωναν. 'Ο Λιονής ζωατρώρισε ζωούγορο, άφίοντος τό ζωού να βόσση, να ζωατρώριση !..

Όταν έφτασε κάτω, στη δημοσιά, γούρισε πίσω τό κεφάλι και είδε τη φωτιά μεγάλη να ζώνη, κόκκινος μπεροντζέ, τό σπύ... Στάθηκε κάτω από ένα φανάρι, άναψε τσιγάρο, κ' έφερε γιά τό σπίτι του...

Έφτυγε σίγουρος πώς δέν τόν είχαν ίδει. Μά γελούταν, γιατί ήταν ζωάτο μάτι που τόν είδε... *

Ο Λιονής έφτασε ήρωος στην πατριζή κατοικία. 'Όλοι ζωούσαν. Άνοιξε με τό κλειδί του, και άλαφοπατόνα, πήγε στην ζωατρώριση και πλάρασε... Ατός ο τρωερός γλεντζέ, με τη θεομή 'Αργεΐτικη ψυχή, ούτε φόβο ένοιωσε, ούτε τήρη. Άπεναντίας, ήταν εύζωατρώριση. Είχε ζάνει τό κείνο του. Άς γίνη τούρα ό τι γίνη...

Άξαρτα, μέσα στη νύχτα, άποτρωριση ζωατρώριση πολλές. Κακάνια ζωούρο, έλαιόνα. Έσώριμα ή Ηορτοζουλόνα τού Κόστρο, ο 'Αη Γιάννης, ο 'Αη Πέτρος... 'Ο Λιονής ζωατρώρισε πώς σμείνονη γιά την ποζαγιά, και τότε μόνο σαρμαζιένηκε την ποζαγιά του, τ' άποτρώριση τού που ζωατρώριση νύχτη, και ζωατρώριση. Κοζουζουθήκε από τό κεφάλι και άποφάρισε να ζωατρώριση ως στό τέλος τόν άνιτρερο.

Ο γέρο Σαββατιανός, στην ζωατρώριση του, έπινησε κ' αυτός, άλαφοπατόνα. «Μτά ! τί 'να και ζωατρώριση έτα άποφίο οι ζωατρώριση ;» άναρωτήθηκε. Δέν ήξερε και τί όρα ήταν... Άναρω τη ζωατρώριση και πήγε στην ζωατρώριση τού Λεονιδία. Κείνος έκανε τόν ζωούρο.

—Λιονή ! Λιονή ! τού είπε ζωούστας του, τί 'να και ζωατρώριση οι ζωατρώριση :

—Ο άποφίος πώς σαρμαζιένηκε στό σπύρο του, έκανε τούτα τόν άποφίοντρωμένο, που τόν ένωζουόνη, και είπε :

—Κοσμά και Δαμιανού... Κοσμά και Δαμιανού...

—'Α, είναι τόν Άγιόν Άναγούρου αβίρο; είπε ο φιλόθεμος γέρος... Κοίτα, και γιά τόζα ζωατρώριση... Μά τέτοια όρα πάλι !.. Και πήγε στην ζωατρώριση του να ζωατρώριση.

Τό πρωύ, μετά τη ζωατρώριση, την όρα που ο γέρο Σαββατιανός έπινε στό Ρουζέ-Καρφενε τόν ζωατρώριση του και ζωατρώριση τό νερωζέ του, τόν έξουόσε ο ζωατρώριση τού φίλος, ο Διάς ο Γεραζουζής ο μονοφθαλμός, και τού είπε σοβαρά, ζωατρώριση, ζωατρώριση :

—Νά τόνε ζωατρώριση, τόν προζαμένο σου !

—Ποιός ; ρώτησε με τη βουζιά φουή του ο Σαββατιανός, ζωατρώριση άνάμεσα στός τέσσερις γούους τού.

—'Ε, ποιός !.. Νά, τό Λεονιδία !

—Γιατί ; τί έκανε ;

—Τί έκανε !.. Μά δέν άζωουγες όλη τη νύχτα τις ζωατρώριση ;

—'Ε, τις άζωουγες !..

—Και δέ ρώτησε να μάθης ;

—'Ε, ρώτημα τό Λεονιδία, είπε ο Σαββατιανός, και τρώβηξε μια σαρμαζιένη τό νερωζέ του.

—Και τί σου είπε ; είπενε ο άλλος.

—'Ε, Κοσμά και Δαμιανού...

Ο Γεραζουζής έφτασε πιά τήνονε έτοιμότη του. Κείνος ο φίλος του ήταν πούλο άγαθός πατέρας.

—Βρε τί Κοσμά και Δαμιανού ! είπε. 'Ο ζωούς σου ο Λεονιδιάς ζωατρώριση όλες τις άφάνες τού βοουζού κ' έβαλε φωτιά να ζωατρώριση τό σπίτι της Λεμονιάς... της ζήρας, νε !.. που τούδωκε τά ζωατρώριση στο ζέρι !.. Τρωαζέριμα να τηνε σιδερωση τη φωτιά... Κόντρε να κη και ή Λεμονιά κ' ο γούρτος της, ο Κοττίας.

Ο πατέρας έπτεκε ζωατρώριση, με τό ζωατρώριση τού νερωζέ στο ζέρι.

—Βρε τόν ζωατρώριση ! είπε. (Και άμείως ζωατρώριση τη φουή !)

Πέσοιου, 'Ηλια μου... είσα βέβαιος !.. Τόν είδε ζωατρώριση ; !..

—Ένας μονάχα. Έγώ !

Ο γέρο Σαββατιανός ζωατρώριση τό μοναχικό μάτι τού φίλου του και ήρωζασε. Είχε ζωατρώριση σ' αυτόνε... Μά δέν τόν ζωατρώριση ο τώτος. Σαρμαζιένηκε και πήγε ίσα στό σπίτι του. 'Ο Λιονής ζωατρώριση ζωατρώριση.

—Γύρισε ; τούτε ή γουαζά του. 'Ηταν κ' ζωατρώριση σίμερα.

—Ναι, Κοσμά και Δαμιανού, άπάντησε ζωατρώριση ο Σαββατιανός, και λίνοντας την πέτρη ζωατρώριση από τη μέση του, τρώβηξε γιά την ζωατρώριση τού «ζωατρώριση».

Ο Λιονής κείνη τη στιγμή ήταν γερμένιος μπροζιόνα κ' έβλεπε ένα ζωατρώριση όνειρο : 'Εβλεπε, λέει, πώς ήταν ζωατρώριση από έναν πλάτανο και τού φήνανε μια ζωατρώριση. Και ή Λεμονιά τούδωκε τό τραπέζι !..

Τό ζωατρώριση σαρμαζιένηκε τόν άερα κ' έπτεσε στό ζωατρώριση τού ζωατρώριση ζωατρώριση. 'Ο Λιονής ζωατρώριση ζωατρώριση και τρώβοντας τά ζωατρώριση τού :

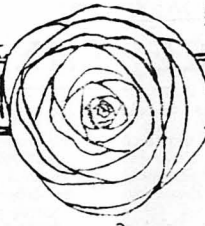
Είπε τη φωτιά να ζώνη τό σπίτι, σαν κόκκινος μπεροντζέ...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΕΙΔΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

ΣΙΛΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Σ. Β.

Μία από τις πλέον εκλεκτές παρεπιδημούσες, της οποίας η παρουσία φέρει τις κομψότερες και πλέον εκλεκτές δεξιώσεις. Τύπος κάπ. του νταίρη, ήτοι 1934, έχει όλη την χάρι και την θελκτικότητα, την γοητεία, το σέξ, την αλιαντία, που μαγνητίζει το ενδιαφέρον και την άρεσκεια. Τότε το απόλυτο εξαιρετιέμενον ύψος έποση ομορφιάς και χαρακτηριστικόν, και η όλα ταύτα άρρσει περισσότερο από μω καλλονή. Η τουαλέτες της συντονίζονται με τον ύψος της, έπιμονές της διακρίνει εκασέ, Παριζιανισμός και γούστο.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Από τα νεωότερα κοσμικά γεγονότα της παρελθούσης εδοκιμάσθ ήτο το «ζάγγανεν» πάσης παρά τη ζ. και τη κ. Εφετήνεα, από άποιο τίεδοκα ιδιότυπος χαρακτηριστή του μεταξύ, που είχε διοργανωθεί από τις γκουσότερες και τις πλέον εκλεκτές κινές και δεσποινίδες και του όποιου οι εισπράξεις διετέθησαν υπέρ της 'Εθνικής Στέγης.

—Σε διάφορα τραπέζια πωλήτρια ταβέρνας, σοκολάτας, παγωτών, βιεννέζων καφέ και κοκκορεσιών, φρούτων, λουλουδιών, οι κυρία και δεσποινίδες : 'Εμπεριλιάν, Τροικωτή, Πατισαράτων, Σταθάτων, 'Ηλιάσων, Γουτάρη, Ζαλοκώστα, κ.λ. κ.λ.

—Σανσιοννέλι οι παρεπιδημούσα προγγήμισα του 'Ιακώ 'Εμιο Ζεϊδ και η 'Εμίν υπέρ 'Αμφοτέρω εξαιρετικής ομορφιάς και με πολύ σέξ και χάρτος τουαλέτες.

—Πολλές δεξιώσεις κατά μικρούς κύκλους : Παρά τη ζ. και τη κ. Ρ. Σουριώτη, στην γαλακιά 'Εραλί τον. Παρισταντο οι κ.κ. Ντέ Ροσφ, η κομφοτάτη κ. 'Ελένη Βλαστού, τύπος χορηγιέμενης 'Αγγλικής όμορφιάς.

—Οι δεσποινίδες 'Ανδριτσάκη πολύ νόστιμη, 'Επίσης και η δεσποινίς Δημητροποπούλου.

—Παρισταντο επίσης οι κ. Ζαΐμη, 'Ηλιάσων, Κάσδαβλη, Καλογεροπούλου, και οι κ. κ. Κατάνη, Μανφροφάδοτος, Μάτσας, Δημητροκόπουλος, 'Ηλιάσων, Δεληγερόγης, κ.λ.

—«Ρουή γζάγγανεν» παρά τη ζ. και τη κ. Κ. 'Ηλιάσων, την Τετάρτη το βράδυ.

—Η ταράτσα όμορφιά, με αναρχιστικά φρά.

—Μεγάλη ζεύγη χορεύουν υπό το σελινόφως. 'Ο Χριστόφορος, με άκωνισσιανέμο κιάδρας, σιγοτραγουδεί 'Ελληνικά τραγούδια, και άκπροσθητή και ό βερμοντένοος χορός μάς τον κερδιών, αποδίδεται τελείως η έντεπσις ενός μαγευτικού ντόνισου.

—Από τις πλέον θελκτικές έμφανισεις οι κ.κ. 'Εσπί Μεταξά, με κορηγομένη άνθισμένη τουαλέτα. Η Βλαστού, με φρούμα εσορτί σε ζούματι γερανό και ούβ βαθύχορως.

—'Επίσης παρισταντο ό κ. και η κ. Χορρήμ, ό κ. και η κ. Σουριώτη, η κ. Μπουκοπούη, η δις Ειρήνη Εγγενίδη, πολύ νόστιμη, και οι κ. κ. Εγγενίδης, Ένταξιας, Φίλων, Ζαριφής, Σημριωτής, κ.λ.

—Η οικοδόστεινα έφερε ένα εκ των πλέον γκουστών αλλά και όμοιοτέρων μοντέλλων της εποχής, μαύρο, με λεπτά λουλουδια ούς και υπέλι και μαγιάνα από τουλια μπλέ - λεκτρις.

—Μιά ενχάριστη και όραία δεξίωση παρά τη ζ. και τη κ. Ντέ λδ Σέττα.

—Στόν αίθο πολλά τραπέζια. Κολλέσιον λεπτότατων και φρούτα θαμιάσια.

H ΜΟΝΤΑΙΝ

—Τί 'να, πατέρα ! ; γιατί ! ; !...
—Κοσμά και Λαμάνου, έ ; μογγιρσε ό δυενατός γέρος και δευτέρωτος το χτένισμα, το τρίτωσε, τον έδερνε αλύτητα σ' όλο το κορμί, έλγοντας και ξαναέλγοντας :
—Νά και του Κοσμά ! Νά και του Λαμάνου ! Χρόνια στις φυλάω...
'Ο Λιωνής έκοιός, προσπαδόνσε να προγγιλαιχτή, μά τις έρωσε παντού και του ήταν άδύνατο να σταματηση κεινη την πατρική άρρη, που ζεσποσε άβάσταχτη, σάν τ' όρηπιτικό κατέβασμα του 'Αργεϊτικου ποταμού, του 'Ιαζού... 'Η μητέρα μπησε μέσα τρομαγμένη...
—Χριστός και Παναγία ! Τί 'να ; τί 'να ;
—Πιτσιτο, άπάνησε ό γέρος, που είχε κοινασσει πά και ξανάδανε το λουρι του... Κοσμά και Λαμάνου των θαμιατορηγών...
ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Μικρούλαν, Ν. Κιον.—Γιά τους λεκέδες του προσώπου, σάς συνιστώ να χρησιμοποιήσετε την έξης συνταγή, αλλά με μεγάλη προσοχή, γιά να μην πόνι στα μάτια :

Table with 2 columns: Ingredient (Vaseline, Lanoline, Oxyde de zinc) and Quantity (20 gr., 10 >, 0,50 >).

Δ. Π., Άργος.—Τό δραστήριον φάρμακον, που ζητάτε γιά τις φακίδες, μόνον ένας είδικός δερματολόγος ή μπορούσε να σάς το δώσει. Θά σάς συνιστή δηλαδή ένα φάρμακον άπολειπτικόν, καθώς και τον τρόπον της χρήσεως. 'Η πανίδε θά εξαλειφθούν, αλλά μετά όρισμένον χρόνον διάστημα θά παρουσιασθούν και πάλιν. 'Εγώ δέν μπορώ να συστήσω ένα τέτοιο φάρμακον, γιαντί τα φαρμακεία δέν αναλαμβάνουν να τό κατασκευάσουν, χωρίς συνταγή ίατροφ. 'Εντοιασθ, μπορείτε να μεταχειρίζεσθε την έξης συνταγήν :

Table with 2 columns: Ingredient (Eau de roses, Eau de fleurs d'orange, Borax) and Quantity (50 gr., 50 >, 10 >).

Μ. Ν. Π., Αίγιον.—Χρησιμοποιήσατε την άνωτέρω συνταγήν. Βασιλικόν, Σάπτην.—Γιά να μη πέτυον τα τσινοφά σας, να τά αλείψετε με τό έξης φάρμακον :

Table with 2 columns: Ingredient (Acide gallique, Vaseline, Huile de ricin, Essence de lavande) and Quantity (0,50 gr., 5 >, 2 >, 4 gouttes).

Γιά να ψηλώσετε, να κάνετε γυμναστική, ίδιος χειροδίαση, να περιπατάτε άρκετές ώρες στις μίτες των ποδιών κ.λ. Γιά να στρώση η πούδρα στο πρόσωπό σας, να τό αλείψετε προγγιμένως με ένα μίγμα ίσης ποσότητος γλυκερίνης και οσοσταύματος. Γιά τα χείλη σας, άν δέν θέλετε ν'άγοράσετε έτοιμο κεριών, σάς συνιστώ τό έξης ύγρον ούς, το όποον έχει θαμιάσια άποτέλεσματα : Σε μισή λίτρα νερό βάζετε 4 γραμ. κεριών και 7 γραμ. ίγρη άμυγιάνα. Τ' άρρινετε δύο ή τρεις και μετά προσθέτετε 250 γραμ. οσοσταύμα και τ' άρρινετε άλλες δύο μέρες. Κατόπιν προσθέτετε 7 γραμμάρια καθαρό ούόναγμα και μετά όπό δύο ή τρεις περινάτε τό ύγρο από φίλτρο και τό χρησιμοποιήστε. Γιά τα μάτια σας, σάς συνιστώ να μη χρησιμοποιήσετε τίποτε, γιαντί έσθε πολύ νωθ (άκνη). Γιά τό τελευταίο που με ρωτάτε, όφείλεται κατά πόσον πιθανότητα σε άναμία ή και σε έλαφρό κούνημα. Νά τρώτε τονοτική τροφή, να κάνετε ήγεινήνη ζοή και να διατηρήτε άπόλυτον καθαρότητα. Από φορές την ήμερα να πλένεσθε τοπικώς με χλιαρό νερό.

Ι. 'Αργυρόπουλον, Πάτρας.—Γιά τα σπυράκια και τους άνοχούς πόρους, σάς συνιστώ να σπαρνίζετε τό πρόσωπό σας με σποσθί Goudron και κατόπιν να τό αλείψετε με την έξης λούσιον :

Table with 2 columns: Ingredient (Alcool camphré, Eau de roses) and Quantity (65 gr., 35 >).

Βάζετε τακτικά τάλκ στο πρόσωπό σας και τρίβετε το με αυτό, αλλά παντός μην άνησυχείτε, γιαντί τα σπυράκια αυτά είναι τα λεγόμενα της νόστιμης. Αποκοινείτε άπόλυτως να τά ζίνετε και να τά έρεθίζετε. 'Επίσης να ξορίζεσθε με ιδιαίτερο ξουάρι. Μπριμαντήνη άρχη και όφελος είναι η έξής :

Table with 2 columns: Ingredient (Huile de ricin) and Quantity (6 gr.).

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

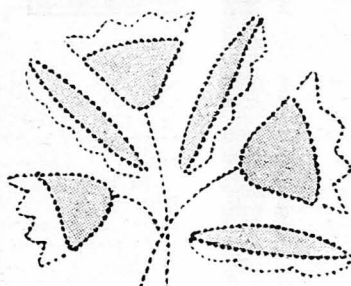

Table with 2 columns: Ingredient (Glycerine, Teinture de benjoin, Alcool à 60°, Essence de Portugal) and Quantity (6 >, 10 >, 200 >, 3 >).

Φιλόκαλον, Κόρινθος.—Γιά τα μαλλιά σας, σάς συνιστώ να τά λούζετε με τσιονί και να χρησιμοποιήτε την έξης λούσιον :

Table with 2 columns: Ingredient (Eau distillée, Eau de Cologne, Carbonate de soude) and Quantity (190 gr., 25 >, 3 >).

Μετά τό ξουάσμα, να βάζετε στο πρόσωπό σας την έξης κρέμα :

Table with 2 columns: Ingredient (Eau de roses, Suc blanche, Cire d'oisgnons de lys, Teinture de benjoin, Sulfate d'alumine) and Quantity (40 gr., 12 >, 8 >, 4 >, 2 >).

Στάς άλλες έρωτήσεις σας θά άπάντησω στο προσεχές.

'Αγριολούλουον, Σέρρον.—Αυτό που νομίζετε ός έλαττωμα, είναι προτόγμα και άγρότερα θα έδητε πόσο καλύτερα είναι να έχετε λαχούλο πρόσωπο, άντι ίσχυοί και σπευδόντες. Παντός, πρέπει να τό περιποιησθε, γιά να μη γίνι πλάσμο. Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Ήρωτιστό μοτίφ άππλικασιον, κατάλληλο γιά γαυρίσματα νυκτικών, κομπλιάντος, παιδικών άσπυρορροχών κ.λ. Κεντιέται με ύφασμα διαφανοεικό χρώματος, έπάνω σε βατίστα ή μετασότο, ή δέ βελονίες γίνονται με πούαν τούρκ.